

ACHT GEDICHTEN VAN LUST

Vrolijkheid en passie om het jaar te beginnen. Ontsproten uit het vorige hoofdstuk. Waarschuwing: niet onder de 18 jaar.

DE VAKANTIE

Voor B., op haar verjaardag.

*'k Heb een nieuwe vriendin.
Ze woont aan zee.
Ze is blond en bruingebrand*

*Elke dag 's ochtends vroeg, in de wind,
Sleept ze de stoelen door het zand, door het zout,
en klapt ze open achter de paravent in de zon.
Daar komen de badgasten!*

*Dan brengt ze mij m'n ontbijt.
's Ochtends, o la, la.
Ze is bruingebrand,
maar haar driehoekje, zie ik, niet.
Haar tepels zijn bruiner dan haar borsten.
Ze smaken naar zout en zeevruchten.
Al haar lippen zijn nat en zuigen
als nappen.*

Maar ze keert terug naar de zee, naar het werk.

*In de avond, in de rode zon, sluit ze de stoelen,
En bergt ze onder het dekzeil.
Lange schaduwen op het lege strand.
Daar komen de meeuwen!*

*In de schemer brengt ze mij een bezoek.
O la, la, tot laat in de nacht.*

Als dat geen vakantie was.

DE WREDE GOD

Het poetsmeisje heeft sproeten rond de neus,
en draagt lange hangers in de oren.
Haar navel is nog ongehavend.
Wanneer ze neerhurkt
duikt mijn blik, willen of niet,
in de diepe kloof tussen haar jonge borsten.
Buigt ze zich voorover,
Dan kruipt haar truitje tot op haar tiende borstwervel,
En schuift haar jeans met lage taille
(zo is dat tegenwoordig)
tot op haar heiligbeen,
zodat ik kan zien (willen of niet)
welke bloemetjes op haar slipje staan,
dan wel of het rode of zwarte kant is.

Is het geen wrede god
die steeds nieuwe, wulpse zonden schept?
Welneen: 't is intelligent design.

MAART

Op een dag dat een held're storm de jonge takken zwiepen deed,
reed ik door de Vrijheidslaan.

Hard fietsend kwam een meisje mij tegemoet.

De felle tegenwind deed de ruiten van haar kleed rond haar borsten
spannen,

en in de donkere vouw van haar trappende dij.

Ze droeg witte parels in de oren en had donkerblond krullend haar.

Ze wist niet dat ik keek; het duurde maar een flits,

want we reden snel, het meisje op de fiets, en ik.

Dat is alles wat ik van haar weet,

maar bewaar wel dit opwindend beeld.

Zelden leken even leven en lust zo gul,

Als in die maartse storm op de Vrijheidslaan.

DAGDROOM

Wit parelsnoer rond blanke hals.

Haar platte buik is van een jonge vrouw.

Ze strekt zich op het laken en wenkt
om mijn omstrengeling, ze welft zich,
en roept.

Het glijden; geuren en smaak van okselzweet.

Als het dan goed is, glimlachen we naar elkaar.

Buiten raast en dwingt het echte leven.

WEES STEEDS KUIS IN UW GEMOED

Langs de groene bomenrij
fiets ik, de zon staat aan mijn linkerzij.
Aan de grote autoweg stop ik.
Anderen doen 't zelfde achter mij.
Ik kijk niet om.
Wanneer het licht op rood springt
(voor d'andere kant)
schieten er plots twee joelend vooruit,
mij voorbij.
Nu zie ik hun smalle ruggen in spannende truitjes,
terwijl ze manisch converseren
en mij niet zien.
Hun billen in zwarte leggings
blinken in de zon, tonend
het bas-reliëf van hun slipjes.
Hen inhalen kan ik niet. Waarom zou ik ook?
Dit discrete achteraanzicht behoedt mij
voor een klacht wegens ongewenste intimiteiten.

KORT WESTVLAAMS

Blonde Eva spreekt West-Vlaams.

Ze lacht, en vraag hoe 't met me gaat.

Terwijl we kussen (op de wangen, driemaal is
scheepsrecht),

leg ik snel mijn handen op haar warme bil;

en voel met mijn vingertoppen doorheen de dunne
rok

het kanten boordje van haar broek.

Mijn wilde dromen vertel ik 'r niet.

IK HOORDE STAPPEN ACHTER MIJ

Ik hoorde ritmische stappen achter mij.
't Was in juni in het park.
De vochtige lucht hing vol geuren
van lindebloesem en witte liguster.
Schooljongens reden joelend de heuvel af,
een 65-plusser keek hoofdschuddend toe.

Dan werd ik ingehaald.
Schichtig keek ik opzij en zag:
een meisje in vol joggingornaat :
iPod-oortjes en losse glimmende broek
boven witte Nikes die het ritme klopten.
Haar zwart spannend topje
liet haar schouders en armen bloot,
en gunde mij een snelle glimp
van haar bruine borsten.
Blonde paardenstaart zwiept heen en weer
met haar stampende voet.
Reeds verdween ze achter de bomen.

Had ik haar durven aanspreken?

Daarover dromen vannacht.

DE AMERIKAANSE REIS

'k Moest naar Amerika vertrekken,
om een geleerde speech te geven
in Texas. Hoera, hoera.
Maar 't zweet stond in mijn handen,
want mijn tekst was nog niet klaar.
Zie dat 'k mijn draad verlies,
en in de schande kom bij die beroemde heren.

Gelukkig bleef mijn jongste lief
hier slapen voor de laatste nacht.
Aan 't einde van elke pagina (in het Engels),
mocht ik ontspannen in haar vagina, en haar kussen
gaven mij moed en inspiratie
voor een nieuwe paragraaf.
Mijn retoriek werd alsmaar langer.
Zij ging het voelen.
Mijn toehoorders vonden 't ook,
Maar wisten niet wie er voor muze had gespeeld.

Vandaag ga ik nog maar zelden naar Amerika.

Als toemaatje, en overgang naar het laatste hoofdstuk:

TER ERE VAN GILBERT TEMMERMAN

De Schepen van Openbare Werken
verbouwde alle nutteloze kerken.

Geen kruisbeeld bleef er hangen.

Ze werden door foto's van Madonna
vervangen.

Betty De Prest

15. HET GEVAAR VAN GOD

wordt vervolgd.